

CARTELL ANUNCIADOR DE LA NOSTRA
REVISTA. ORIGINAL DE JUNCEDA.

Reparteix de folletí ELS POBRES MENESTRALS (II plech de 16 pàgines) y L'ASSUMPCIÓ DE HANNELE MATTERN (II plech de 8 pàgines).

15 CÈNTIMS

ELS MESTRES CONTISTES

L'Origen Cruel

PER

Catulle Mendés

(Continuació)

Aquest petit incident no tingué conseqüències. Se serví el cafè. Simeó recità uns versos de l'abat Delille sobre aquest deliciós licor. L'entusiasme no tingué límits. El senyor Charlerie, apropant-se a la orel·la de la seva esposa, li digué ab veu baixa:

—Aquest minyó m'agrada; jo crech que anirà molt lluny.

Els jorns següents, mentres Simeó contemplava ab una emoció profunda les cols y les escarxofes que la senyora Charlerie no havia deixat de conrear, se tractà formalment entre'ls pares la qüestió de vers hont se podrien dirigir les facultats sorprenedores del seu fill. La excel·lenta dona hauria vulgut que restés avora de ells. Ab la seva intel·ligència y la seva figura, perquè ella'l trobava hermós, no deixaria de casarse ab la filla d'algun propietari y formar aixís una casa forta, la que de bon principi conduiria la senyora Charlerie perquè's novells esposos no's preocupen may de les qüestions de la casa. Més el seu espós objectà:

—Y que us pensaveu, donchs? Nostre fill ha après el llatí, el grech la geografia pera devindre una mena de massover? Després d'haver encès la llum voldrieu que nosaltres l'amaguéssim? May! És precis que Simeó vagi a París: París es la única vila hont la gent que vol avensar no troba obstacles. En els primers temps, sens dubte, no guanyarà res y serà precis resignarse a alguns nous sacrificis, mes ben prompte ell s'obrirà camí, y, per una justa remuneració, farà la nostra vellesa rica y glorirosa.

—Donchs, que vagi a París, digué la mare.

Aquesta resolució, comunicada a Simeó, el sobtà desencorajantlo.

—París capital de Fransa, digué.

Mes no feu cap altre objecció.

La senyora Charlerie s'ocupà immediatament dels vestits que s'emportaria. Un frach negre del que'l seu pare se servia poch, fou sabiament arreglat a la mida de Simeó. Dotze camises de fill, una mica grogues, al costat d'unes velles jaquetes sorgides ab gran cura y d'un vestit nou tallat y fet per nna cosidora, prenent model d'un trajo prestat per el notari, qui l'havia dut, feia cinch anys, de París, se col·locaren en un llarch bagul reconvert de bandes de pell grisa alternant ab bandes de fusta negra y ribetejat de tires de cuiro roig.

Per la seva part el senyor Charlerie s'ocupava del seu fill. S'esforçava en cercar dins la seva memoria els noms dels personatges influents que coneixia a París. Ell havia tractat en altre temps ab un industrial que havia devingut aleshores gerent d'una administració governamental. Aquest amic segurament no l'hauria oblidat. Digué a Simeó: «Tu aniràs a veure'l tan bon punt arribis a París y li donaràs aquesta lletra;» lletra en la qual el bon home recomenava el seu fill a son amic y li confiava.

En fi, havent sigut abraçat per un considerable nombre de persones quals llàgrimes mullaren les espatlles de son bell vestit, Simeó pujà en el vagó. Portava tres cents francs en la cartera, y ademés, en un saquet de cuiro, mitja llonganissa ab una mica de pa y tres pomes.

Desde que Simeó posà'l peu en un carrer de París, fou inquietat immediatament per una irresistible ambició, la de que la terra s'obris sota's seus peus, engolintlo. La vila li semblava un formiguer de gegants. Li semblava que's passants duien botes de set lleugues. Les cases l'espaventaven com montanyes; se

marejava esguarnant el balcó d'un quart pis. Després del de esser engolit, que no's realisà, son primer desitg fou el d'entornarse immediatament al seu poble: mes no gosà per por del seu pare. Ell vagà indecis y temerós. Demanava perdó a tots els que ensopegaven ab ell. Tenia molta fam y també molta set perque la llangonissa altera; mes no menjà fins molt tard, en un petit hôtél hont se decidí per fi a entrar, després d'haverho considerat durant més d'una hora, contemplantlo desde l'acera del davant ab el seu saquet a la mà.

A l'endemà l'amich de son pare el rebé molt amablement.

—Ah! ah! digué, volem un empleu? Això es molt natural; mes, d'empleus, que'n creieu tal volta que'n tinch a la meua butxaca? Si fossiu advocat, una plassa en les oficines de lo contenciós podria arribarse a obtenir; se buscaria, se veuria; més vos no sou pas advocat. Jo soch l'antich amich del vostre pare; més això que proba? Que jo he sigut son amich ja fa temps, molt temps. En fi, volem que us ho digui? Estudiieu Dret.

Simeó empleà tres llarchs dies en esforsarse pera comprendre les paraules del seu protector. Resolgué definitivament escriureles, tal com havien sigut pronunciades ja que ell tenia una excelent memoria, y transmétreles al senyor Charlerie. Aquest respongué al seu fill: «Mon amich ha parlat ab forsa rahó. t'ha donat un excelent concell.»

De sort que, segons les indicacions de son pare, Simeó prengué sa primera inscripció en la facultat de Dret.

Durant tres anys, Simeó passà la vida sense adonarsen d'ella y sense gaudirla. Ell anava, venia, treballava. Ni les robes vaporoses ni els camins vorats d'espines ompliren jamay els seus somnis, inquietats, tant sols, per la feyna de l'endemà. Ell no coneixia els pecats amorosos. Altres se'n anaven als boscos en cerca del plaer; ell sol y arreconat els veia passar. Ell se resistia a les temptatrius compassives, les que veientlo sol venien a dirli que era diumenge y que feia sol. Enrogint, ell responia:

—Vos us enganyeu, senyoreta; es dimars, y jo crech que plourà.

Y les esguardava allunyar-se com esguardava en altre temps les papellones en el jardí de la seva mare.

Un jorn trobà a Raymond Pichard. Aquest aleshores jugava a la Borsa. Havia guanyat, però també havia perdut.

—Bon dia, Simeó, digué; com anem? Estàs molt gras. Préstem vint franchs. Dinarem junts.

Després de dinar, Raymond portà al seu amich a un petit teatre. Feien una funció de magia en la que sortien dones poch vestides.

—Oh! oh! digué Simeó.

—Y bé, què? digué Pichard.

—Res, digué l'altre.

Mes sortí pretextant que s'havia oblidat son mocador en el restaurant, y no donà pas la seva adreça a Raymond Pichard.

En tant ell estudiava Dret romà. S'aprengué l'*Digest* de cor. Probà diferents exàmens y fou admès ab misericordia.

Y retornà a casa l'antich amich del seu pare.

—Soch jo, ja soch advocat.

—Eh?, digué l'administrador, jo no us conech. Qui sou?

—Simeó Charlerie, respongué'l jove temerosament.

—Ah! ah! si, ja sé, Simeó Charlerie. Y bé! què es lo que volem de mi?

Simeó, esparverat, cercà la porta ab els ulls.

—Ja entenç, un empleu? Mes, creyieu que n'hi ha prou ab esser advocat pera obtindre un empleu? Aixís, esteu errat, mon jove amich. En fi, jo miraré de fer alguna cosa per vos. Voleu una plassa pera encarregarvos del despaig de sollicituts? Hi ha una vacant, aprofiteula.

Simeó l'aprofità y fou desde allavors el més telis de tots els homes. No li era necessari pensar. Ell era tant sols un dels mil ressorts d'una mecànica. Nat autòmata, ell se movia ab la joya de no tenir may de premeditar els seus moviments. El seu empleu era el que, veritablement, li esqueya: copiar; copiar es un dels modos d'obeir.

Al dematí's llevava. Després de deturar el despertador que l'haví cridat, ell mateix netejava la seva cambra, feya coure dos ous, acabava qualche feyna urgent que s'havia emportat de la oficina ab l'objecte de no estar ocios, y per fi, confortablement vestit, ab un paraguès a la mà, sortia de sa casa tot satisfet. No havia alsat una sola vegada la cor-

tina de sa finestra pera veure si el sol lluhia en el cel. Caminant, quan no era encara l'hora del treball, llegia els anuncis, mes no els de teatres, sinó aquells en que's tractava de la venda de finques. Quan trobava un mot, qual ortografia en aquell moment li semblava dubtosa, s'apressava a copiarho en una pàgina de la seva cartera, a fi de poguer, quan la ocasió arribés, escriureho correctament. El dia era de calma; aleshores, ell se complavia en la ornamentació de les lletres capitals. El felicitaven sovint per la seva hermosa lletra. Ell n'havia un gran plaer en aqueixes lloances. Li prometeren un ascens. Els diumenges s'aburría, y caminava, llegint, els anuncis pels passeigs propers a l'oficina tancada.

Un jorn (ell aleshores ja tenia un altre càrrech) el senyor Faurel, el seu subquefe, l'invità a dinar.

Això era un honor. Simeó s'enorgullí justament, y no deixà de posarse'l frach negre del senyor Charlerie. El seu subquefe era un sexagenari que s'havia casat recentment ab una dona molt hermosa. Ell va rebre a Simeó ab un ayre paternal, li va predir un bell avenir en l'administració, el recomanà a la simpatia de la senyora Faurel y li obligà a menjar tres vegades de cada plat.

—Si, mon jove amich, deya; ab el temps vos sereu subquefe com jo. Clemensa, jo crech que'l senyor Charlerie pendria de gust una mica de pollastre.

Simeó ja estava plè, tant havia consentit a les instancies del seu superior; mes primer haguera volgut esclatar dintre la pell que refusar una ala de gallina oferta pels dits rosats de la senyora Faurel, que li somreya.

Desde aquest jorn Simeó estigué enamorat. Ja era horal. Mes estigué enamorat sense sapiguerho. Si algú li hagués dit: Vos adoreu a la senyora Faurel, ell haguera restat prodigiosament sorprès.

Malgrat això, s'haguera deixat matar per ella. Ja no somniava ab un gat devorat per un aucell, veyia cada nit a la senyora Faurel, somrienta, oferirli una ala de gallina. Ell se recordava de totes ses paraules: «Julia, avuy servireu el cafè en el saló», era una frase que sonava incessantment en ses orelles.

El subquefe, alabant a la seva esposa, havia dit que era molt entesa en les questions de la cuina y que sobre tot se

distingia en l'art de fer els macarrons a la napolitana. Simeó dinà tots els dies en un restaurant italià y no menjava altre cosa que macarrons.

Al dematí, abans d'anar a l'oficina, passejava dessota la finestra del seu subquefe. Els diumenges ja no s'aburría; seguia a la senyora Faurel a l'hora de la missa, y després a l'hora del ofici. La seguia fins a l'iglesia, mes una vegada dintre, ja no l'esguardava pas, car ell era molt piadós.

De vegades dinava a casa del seu superior. Aquets dies s'aixecava cansat y marejat, fins arribava a créures que estava ubriach. Mentres treballava a l'oficina se deixava bressar per alegres il·lusions. Un jorn escrigué'l mot «Clemensa» copiant una relació ministerial; l'ornà tant magníficament de detalls multicolors y delicats perfils, que quan remeté la relació al senyor Faurel, aquest exclamà:

—Veusaquí un mot superbament escrit! Es justament el nom de la meua esposa. Ja li ensenyaré a la senyora Faurel.

Mes fins fent aquestes coses Simeó obrava instintivament. L'idea de que estimava a la esposa del seu superior no la tenia encara. No's preocupava de preguntar-se perque feya aquelles coses que no les havia fetes abans.

Incapàs de distingir les coses de la passió de las del dever, seguia a la senyora Faurel, metòdicament, com si anés a l'oficina.

Passaren alguns anys. Simeó fou nomenat secretari primer. El senyor Faurel morí sobtadament d'una malaltia del pit. Sa viuda no tenia pas més de vint y cinch anys. Un jorn pregà a Simeó que li oferís el bras pera anar a l'iglesia. Ella estava aleshores molt maca. Tenia un bell rostre blanch y rosa com una poma.

Simeó tregué'l frach preciosament conservat. Fins s'atreví a preguntar a la senyora Faurel si tornaria a casarse ab el temps.

—El difunt era subquefe, digué ella.

Simeó desde allavors fou ambiciós. Entreveya vagament en l'avenir una inapreciable benhauransa. Esser subquefe, esser l'espós de l'hermosa viudeta, aquets dos somnis l'assaltaren.

Després de molts anys d'espera, el

primer se realisà; respecte al segon, Simeó tremolava. Els ulls de la senyora Faurel semblaven demanar-li a voltes: «Y bé!...», mes ell no gosava respondre-la.

—Enfi, li digué ella un jorn, jo crech que vos me faréu felis.

El jorn del casament, a l'iglesia, el torbament de Simeó fou tal, que en el moment en que la seva esposa pronunciava: *si*, se desmayà, perquè li semblà que havia sentit *no*.

Traducció de Vicens Solé.

(Seguirà)

AL VOL

PER L'AMICH EN LLORENS CROUS

*Tornava de mercat
cantant com una tortra;
ab devantal vermell
y mocador de rosa.*

*L'hereu de can Rubí
que llaura a baix Les Clotes,
per véurela passar
se'n puja a la Rossola.*

—Adeu, adeu, Agnès!
qué alegre y qué xiroya!...
—No'm sies tant galàn
que si't sentís la Rosa...
—Qué hi fa que'm senti o no,
si a mi tant se m'en dona?
De tu sí que m'han dit
que esteu ja aprop de bodes.
—Joan, t'han enganyat.
—No mentis aixís, dona.
Jo sé qui us atrapà,
per cert a ben mal' hora.
—L'enveja ha fet mentir
a moltes de persones.
Es fals que'ns vam trobar,

y molt demés qu'es conta.
—No'n fesses pas desdenys;
que prou que t'enamora.
—A mi; Me'n guardi Deu!
A tu ho deu fer la Rosa.
—Pots creure Agnès que no;
ni'm plau ni m'acomoda.
—No sies tant falló,
que si ho sabés... la pobre!
—Süara t'ho soch dit
que a mi tant se m'en dona.
—De cert va això, Joan?
—Tant com eix sol qu'arbora.
—Ditxosa qui t'haurà.
—Si m vols, ditxosa fórets
—En mi ja hi pots comptar;
mos pares també t volen.
—Fos ver lo que ara dius!...
—Tant cert com tu m'escoltes.
—Agnès, déixat besar.
—Oh, no; encara no es hora!
No m'obtindràs pas tu
fins tant que't sia esposa.
—Avuy, qu'estich content!
Tot m'has omplert de joya.
—Ara me'n tinc d'anar
que fora tart al poble.
Si vens aquesta nit
t'esperaré a la porta.
—Adeu, adeu, amor;
ab mi pensa a tothor!

Segueix ella'l camí
cap baixa y concirosa;
se'n torna ell tot cantant,
avall, dret a Les Clotes.

Els bous van pasturant
pels solchs les corretjoles,
y fent brunçil' fuet
a la llaurada'ls torna.

PERE FERRÉS.

L'escàndol dels drets de propietat intel·lectual

Yo que siempre de las «damas» me rei...—Un drama de la escena catòlica, ab dames, anunciat per «L'Escòn».—Els que reclamen.—Els que'ns ajuden.

Deya *L'Escòn* que al teatre catòlich no hi ha hagut dames, no n'hi ha, no n'hi pot haver, ni n'hi haurà. Y deya jo que a mi, al cap d'avall, no se me'n dona gran cosa. Vaig fer una alusió, uns senyors de societats catòliques varen demanarme que insistís, vaig ferho y en paus.

Però l'altre dia agafó el *Brusi* y lleigeixo lo següent:

«El Círculo Católico de Gracia celebrará la próxima fiesta mayor de aquella barriada poniendo en escena en su teatro la zarzuela en tres actos *El rey que rabió*.»

¿Oy que hi ha *dames* en *El rey que rabió*?

¡Ja ho crech!

«Yo que siempre de los hombres me rei, yo que siempre de los novios me burlé, yo que nunca sus lisonjas escuché, hoy en busca de un amante vengo aquí.

¡Ay de mí! ¡Ay de mí!» (etc.)

Donchs, ¿còm varen ferlo *El rey que rabió* al Círcol Catòlich de Gracia? ¿Ab *dames*? Si es aixís, *L'Escòn* anava errat al fer la seva afirmació. ¿Sense *dames*? Donchs al Círcol Catòlich varen espatllar una cosa d'altri. Però ¿còm podien ferho pera treure les *dames*? ¿Quí podia cantar lo *¡ay de mí!* que, ab el chor de metges, ve a ser lo més característich de *El rey que rabió*? ¿Es tal vegada que va encarregar-se del cant un germà de la interessada? Fa horror de pensar ab la substitució:

«Yo que siempre de las *damas* me rei...»

No puch seguir porque potser me separaria de la moral, y això sí que no ho vull de cap manera.

Y tornem a l'afirmació de *L'Escòn*: als teatres de societats catòliques no hi ha hagut dames, no n'hi ha, no n'hi poden haver y no n'hi haurà.

A n'això hi tinch d'oposar un text de *L'Escòn* mateix. Aquesta publicació, en un catàlech imprès en que s'enumeren centenars d'obres del teatre catòlich, anuncia la següent: *Els tres amors* y estampat a continuació: «Drama en tres actes y en vers, original den Lloréns Balanzó y Pons. **Dugues dones** y sis homens.»

Si el drama *Els tres amors* pertany a la escena catòlica y es anunciat en tal concepte dins del catàlech de *L'Escòn*, ¿còm pot ser representat, no haventhi hagut, no haventhi ni podenthi haver *dames* en el teatre catòlich? ¿Es que hi ha homes que fan de dones? No ho crech, no ho vull creure ni ho creuré (al menys per ara).

Anem per altres coses. En Manel Folch y Torres ens participa que se li deuen drets de representació per ONZE ACTES y en Joseph Morató ens diu que se n'hi deuen per QUINZE, «comptantni tres del janer, corresponents a Fígueres» y afegeix que «obra en poder dels delegats de la Societat d'autors a Barcelona una llista que'ls va entregar l'amich Folch, en la qual el representant de Fígueres en aquella data, senyor Burgas, fa constar dues representacions de *Les angunies del repòs* (l'una es la que ja he cobrat y l'altra la que motiva la queixa)».

En vista d'això, ¿a qui donaré la paraula? Veuràn: la donaré a tots els que

han bregat en l'assumpte. Donchs tenen la paraula el senyor Burgas de Figueres, la Central de la Societat d'autors y la Delegació de Barcelona. Cal que uns o altres expliquin com una representació reconeguda pel corresponsal, no ha estat cobrada per l'autor, DESPRÉS DE SET MESOS Y MITG de feta.

* *

Es horrorós que tot això no s'arregli. Y hi ha moments que a un li venen ganas de trencar la ploma y no encaparrarshi més.

Ab tot, no s'alegrin els morosos, perque això es un dir. Com que *Una víctima* no es sols una víctima, sino distintes víctimes, ens repartim la feyna sense cansarnos. Y per això estem disposats a marejar a tothom fins que's posi ordre als abusos escandalosos que sofrim en la qüestió dels drets de propietat.

Per altra banda, anem ab bona companyia, car fins ara s'han ocupat d'aquesta campanya moralisadora *La Veu de Catalunya* (que va aixecar la llebra y segueix ocupantsen de tant en tant), *La Publicidad* (que també'n parla), *¡Cu-Cut!*, *Las Noticias* (per boca, o per ploma, den Bernad y Durán), *Metrala* y ara darre-rament *L'Escò*n y la *Il·lustració Catalana*.

¡Vès quí's cansa sentintse animat per tan bons confreres!

Creguin que no serà pas

Una víctima.

EDMON. *Novela*, per Alfons Maseras

En matèries d'art molt difícil es donar definicions: ¿què es una novela? ¿què es un drama?... Tots ho sabem, ho sentim mes iquan no'ns costaria explicarhol... Davant

d'*Edmon*, per exemple, un sent que's troba ab una obra que es més y menys que una novela. De *Edmon*, un novelista n'hauria fet un conte; en poques planes hauria resumit l'assumpte, dibuixat els tipos, colorit els medis.

Però'n Maseras ha fet més, ha descuidat la objectivitat de l'obra que anava a fer, y hi ha posat les consideracions que la mateixa li oferia, hi ha posat tot el seu cor, tot els seus pensaments.

L'entrada d'*Edmon* recorda la d'algunes noveles romàntich-sentimentals dels temps de Lamartine. Però després, tombades unes quantes pàgines, ja's veu que l'autor es d'avuy.

Té *Edmon* l'abundancia de les primeres obres, aquella abundancia que les beneficia y les perjudica a l'hora, com digué no recordo quin crítich francés.

Paris, Madrid, Barcelona, Toledo... les quatre viles evocades, ¡com ressurtan d'aquelles pàgines joves! .. Toledo més que cap. La vella y històrica ciutat deixà rastre'n l'ànima del poeta... ¡y ab quin amor ell acarona aquell recort!

Mes *Atxa* vol esser sincera y vol senyalar l'únich defecte, potser no ho sigui, però que pel gust particular d'*Atxa*, ho resulta. ¿Per què *Edmon*, el jove tant enamorat, tan noble, de tant alt criteri s'espanta davant la confessió de l'Irene? ¿Per que dona tanta importancia a una falta purgada, rentada ab llàgrimes y llàgrimes? L'Irene per sa part no havia de donar tanta importancia a un jurament d'enamorada... aquells juraments que's fan ab la conciencia adormida, aquells juraments en que es el cor qui parla y no nosaltres meteixos!

L'estil d'*Edmon*, es pulcre, trevallat. En Maseras se'ns revela com un destre prosador. Sembla que'l seus mestres sien francesos o castellans més que catalans, però ab tot, sempre es correcte y escriu en català.

Y ara, per acabar, *Atxa* vol esser indiscreta; vol dir que'n l'*Edmon* den Maseras li ha semblat a estones, sentirhi bategar l'entranya viva, el dolor directe. Rebi l'Alfons Maseras nostra coral felicitació.

Atxa ha llegit la traducció que del popular drama *La mort civil* ha fet el senyor Viola. Es correcte y propia pera el teatre ja que té una naturalitat forsa escayenta. Y això es potser lo més capital per la traducció d'una obra que hagi de ser representada.

Cançons de Bilitis

DE PIERRE LOUYS

La filosa

La meva mare m'ha reclosa tot el dia al gineceu, ab les meves germanes, que jo no estimo y que parlen entre elles en veu baixa. Jo, en un recó, treballava ab la filosa.

Filosa, ja que jo estich sola ab tu, es a tu a qui vaig a parlar. Ab la teva perruca blanca ets com una vella molt vella. Escòltem.

Si jo pogués, no seria aquí, asseguda a l'ombra del mur y filant enutjosament: jo estaria agegada damunt de les violetes en les planures ondulantes del Taurós.

Com ell es encara mes pobre que jo, la meva mare no vol que m'hi casi. Malgrat això, t'ho asseguro: o no veuré arribar may el dia de les meves noces o serà ell el qui'm durà al tàlem.

Cansó

«Quan ha tornat, m'he amagat la cara ab les dues mans. Y m'ha dit: «No temis. Quí ha vist el nostre bes?—Quí ens ha vist? la nit y la lluna.

»Y les estrelles y l'alba primera. La lluna s'ha esguardat al llach y ho ha dit al aigua, sota els sàlzers. L'aigua del llach ho ha dit a la branca.

»Y la branca ho ha dit a la barca y la barca al pescador. Ay, ay! si això fos tot! Mes el pescador ho ha dit a una dòna.

»El pescador ho ha dit a una dòna;

el meu pare, la meva mare, les meves germanes y tot Hellas enter ho sabrà.»

Bilitis

Una dòna s'envolcalla de llana blanca. Un'altra's vesta de seda y d'or. Un'altra's cobreix de flors, de fulles verdes y de raims.

Jo no sé viure si no es anant nua. Amant meu, prentme tal com soch: sense vestit ni joyells ni sandalies, aquí tens a Bilitis tota sola.

Els meus cabells son negres de llur negror y els meus llavis rojos de la rojor llur. Els meus bucles floten al meu entorn, lliures y flonjos com plumatges.

Prentme tal com la meva mare'm feu en una nit d'amor llunyana y si aixís te plasch no t'oblidis pas de dirmho.

Berceroia

Dorm; he demanat a Jardes tes joguines y a Babilonia els teus vestits. Dorm, ets filla de Bilitis y d'un rey del sol ixent.

Els boscos, son els palaus que s'han bastit pera tu sola y que jo t'he donat. Els tronchs dels pins, son llurs columnes; les altes branques, son les voltes llurs.

Dorm. Pera que no't despertés, vendria el sol al mar. El vent que desplega l'aleteig de les colomes es menys llenger que el teu alé.

Filla meva, carn de la meva carn, quan obris els ulls, ja'm diràs si vols la planura o la ciutat, o la montanya o la lluna o'l corteig de tots els deus.

JAUME DELS DOMENYS.

Aficionats notables

JOAN LLADÓ

El cas den Joan Lladó es un comprovant d'allò que diuen: «a vuyt anys l'home manifesta tenir afició per lo que després ha d'esser». Aixís un nen d'aquesta edat que demostrí aficions calculadores ja podeu presumir que més tart serà un matemàtic o un enginyer, si manifesta afició per un art, serà un artista, etc., etc. D'aquesta afirmació podria dirsen que si no es veritat es ben trovada, però sia com vulga, el certus es que'n Joan Lladó a vuyt anys ja representava en un teatre de nens, sots la paternal protecció y direcció del senyor mestre d'escola y rebia'ls aplausos de tothom.

La disposició tan dejorn apuntada en el encara avuy jove Joan Lladó, ha anat sempre creixent y es una anécdota bonica pera contar d'ell, la de que, quan encara era massa jove pera poguer representar dins un quadro dramàtic d'afi-

cionats, va demanar que'l deixessin fer d'apuntador. Per ell, donchs, la pols dels escenaris es un medi escayent, pera no dir necessari.

Y aquesta voluntat pera fer comedia, l'ha demostrada sempre més el jove Lladó d'una forma tal, que l'ha posat pel damunt de molts dels seus companys. Ell esperonat per l'ideal ha sabut prescindir tants cops com li calia, de totes les petiteses, punts y rencunientes que entra'ls aficionats de Teyà sorgien y arribà una volta que'ls seus companys l'havien abandonat, ha concertar un pacte de pau ab una colla enemiga, mogut sempre, com ja hem dit, pel noble impuls de fer Art y prou.

Per aquesta rahó solsament ja mereixeria que'l felicitéssim.

Però, es més; avuy ab tot y sobressortir entre'ls seus companys, escolta'ls concells de tots y si reb ab resignació'ls atachs que li fan, en cambi, no tolera a ningú de la colla que deixi de posar tot el seny y l'atenció'n el paper que representi. Voldria, sens dubte, que tothom estudiés com ell, que com ell se sabés tothom el paper de memoria, en una paraula, que tothom al representar posés, com ell ho fà, tota la voluntat en ferho bé.

Els papers en que ha sigut ovacionat y ab els que ha donat un excelent exemple als aficionats de Teyà, son: el «Xeixa» de *Terra baixa*; el «Secretari» de *El místich*; l'«Andreu» de *La fals*; el «Carlos» de *Murallà de ferro*; l'«Albert» de *La mare*; el «Ramón» de *Lo contramestre*; l'«Hipòlit» de *Sol... solet*; el «Pallasso» de *L'alegria que passa* y el «Guillem» de *L'hereu escampa*.

Esperem que'n Joan Lladó que es tota una voluntat, ab temps y constancia, anirà molt lluny.

Tarda d'istiu

Sota el cel sereníssim, als raigs esplendorosos de la mitgdiada, la carretera blanca, polsosa llum com faixa d'argent, serpentejant entre verdors fins a morir en les llunyadúries en la petita vall ahont s'aixeca el poble ab ses negroses cases de teulades rogenques arrupides al envolt del alt cloquer desde ahont les campanes escampen per l'espai la melangia de ses veus de bronse.

De tant en tant alguns fruiters, trencant la monotonía de les ginesteres y mates de aloch y magraners borts, mostren el vigor de ses branques plenes de flayroses fruytes madures.

A banda y banda del camí en els camps en que'ls blats de moro onegen sos plomalls, homes de rostres colrats y mohiments seriosos calmosament, acompanyadament, esterrossen ab ses arpelles la terra dura y aixequen sovint el cap pera esguardar la mar llunyana sobre qual blavor hi ha triomf d'or y rialles d'escumes y de blanques veles inmaculades.

El sol se desfà en les teulades roges de les casetes del poble y en la verdor dels camps en cercles de llum que inondant el paisatge de màgiques clarors l'adormen en la somnolència de les montanyes.

Calla tota remor. Sols el monorítmich cant de les cigales acompanya el confós rondineig de les ones.

Allà a l'entrada del poble en una ombra de la carretera una donzella de llavis y grossos ulls negres y mórbides carns romàn en dols abandono de si mateixa com perduda en aquella orgia de llum.

Closes amorosament les parpelles, mitg oberts els llavis alsa la testa pera rebre més ubriagadora la carícia d'or d'aquell sol que's filtra entre el fullatge. Després esguarda àvidament l'horitzó Y l'horitzó es emboirat per aquells cercles de llum somnolenta...

Y la hermosa deixa caure malinconicament el cap sobre el pit mentres cau sobre d'ella invisible pluja de roses esfullades, marcides...

JOAN ESTEVE-LLACH.

L'ARBRE MALALT

*L'arbre malalt plorava d'anyoransa
al veure als altres arbres al bó de llur florit.
L'arbre malalt moria de recansa
de deixar la planuria qu'ell tan va ensenyorir.*

*Y deya a mitja veu:—D'aquesta plana
rey n'he sigut, y ho domenyava tot.
No n'hi havia pas cap ab tanta ufana!
era'l meu brot el millor brot!—*

*Callà un moment. Feu un esforç, y al' hora
alsà la testa al cel,
y fixanthi l'esguard, plora que plora,
se sentí boy corprés d'un viu anhel.*

—Jo vuy viure, vuy viure!—gemegava;
y ses fulles resseques, al moment,
l'oratjol sens'entranyes arrencava
lentament, lentament.

Y al quedar despullat d'aquelles gales,
tornà a acalar el front y sospirà,
al ensemps que un aucell, batent les ales,
per darrera vegada'l petonà...

Volant espay enllà, l'aucell soliu
cercà en un arbre jove millor niu.

J. DURÓ Y GILI.

Agrupacions y Societats

Sanch Nova.—La vetllada literaria-musical, festa apropòsit per aquestos mesos de calor, resultà una agradable vetlla. Les senyoretes Arteaga, Edri y senyors Bofarull, Pou y Gomez foren els heroës.

El nostre amich Joseph Vinyes obrí la festa ab un sentit parlament. Finalisà ab unes quantes sardanes, unanimitat ballades per tot l'element juvenívul.

Germanor.—Per demà vespre hi han anunciades les xamoses obretes *A la voreta del mar*, *¡Por!* y *L'agencia d'informes comercials*.

Havent sigut atentament invitats, no hi mancarem parlantne extensament.

Pinya Catalanista.—Baix Sant Pere, 63.—Invitats particularment, assistirem a l'audició de ballets y sardanes que donà aquesta novella entitat.

De veres, aquesta es la ocasió més apropòsit per aytals festes, tota vegada que'ls teatres están barrats, y en les reunions particulars, els aficionats fujen dels escenaris a causa del calor que hi regna.

Nosaltres aymants de lo regional, veyem ab molt gust les danses típiques de la nostra terra. Ha d'haverhi de tot.

La festa d'aquesta entitat fou agradable de veres, repartintse a les senyoretes hermoses targes postals.

Asters y Nadales.—*Juventut*, *El Drac* y *L'Agencia d'informes comercials* foren les darreres obres representades a n'aquesta societat per la Srta. Roca, senyors Icart, Escuderos, Esteve, Alentorn, Masó, Compte, Rius, Vives y Camany. No podem, desgraciadament, fer menció del desempenyo, ja que a més d'esser les obres mal interpretades, la direcció artística tingué molt que desitjar. Esperem que en lo sucesiu estudiarán més y tindrán més compte.

GRACIA.—Teatre Modern.—*El cor del poble*, *La morta* y *Peripeçes d'un guerrero* foren les obres que posarén el dia 15 baix la direcció del senyor Buxens, que com de costum, sortiren molt ben interpretades per tota la companyia. Els debutants senyor Lleal y Srta. Ferrer se portaren molt bé, si bé es veritat qu'aquesta senyoreta no omple'l buit que va deixar la senyora Castillo.

—*Juventut Catolica.*—En aquesta societat se representa el dia 9, el drama de'n Vinyes *El calvari de la vida* a càrrech del Quadro infantil que dirigeix el soci en Joan Sagalà. L'obra anà bastant ajustada, a excepció feta d'alguns als que's notava certa inseguretat en els papers. El noy Oliver (J.) digué molt bé el paper de Eusebi però havem de recomanarli que's desfassi de cert amanerament que tant desdiu de tot bon aficionat.

El noy Esquis, si'ns hagués de fer cas li

aconcellaríem que deixés de fer comedia. El que'ns agrada'ra fora fou en Lopez en el capellà. ¡Llàstima de veu!

Aquest es el camí que deuen prosseguir els noyetes que ab tant entusiasme comensen; això es, el de representar obres propies de la societat de que formen part. Lo que sentim de debò es que els malmenin fentlosi representar obres mutilades com la que posaren en escena per fi de festa, qu'es la pessa *A cal sabater*, en la qual, se veia massa que l'encarregat del paper de Riteta, convertida ab Enrich, deia coses que desdient del caràcter d'un home.

Sr. Sagalà, procuri en bé de l'art, que'l quadro dramàtic a ses ordres representi solsament obres adaptades a n'aqueixa mena de societats y el sentit comú tindrà molt que agrairli.

El dissapte passat s'hi representà *La festa del barri* (sense dames). L'execució deixà bastant que desitjar; en Mollà hi estigué detestablement en el paper de «Pepet».

—Ateneu Gracienc.—De notable pot calificar-se la funció que ab motiu de l'inauguració del teatre tingué lloch a n'aqueixa societat. Després del diàlech *Un cop de teles*, molt ben executat per la senyoreta Durán y Pere Boquet, se posà en escena *Terra Baixa*, resultant un conjunt com no podia esperarse de joves aficionats. En Boquet (P.) en son difícil paper de «Menelich» tingué moments tan felissos, com en la escena final del primer acte, que verdaderament no semblava pas un aficionat, sinó un artista. La senyoreta Durán admirable en el paper de «Nuri». El digué ab una naturalitat encantadora, corrent al nombrós públich meravellat de que una noya tan jove arribés a aytal altura. La senyoreta Parsiva, molt bé. ¡Llàstima de que'l paper de «Marta» desdigués del seu caràcter! En Boquet (E.) y en Vidal molt acertats en sos difícils papers, ben secundats tots per les senyorettes Parsiva (C.), Peyró y els senyors Claveras, Oliveres, Blanco y Martí.

Ab forsa braó ha comensat! l'Ateneo. Avant sempre.

—Sant Lluís Gonzaga.—El dia 15 representaren el drama en tres actes, *Un Manresa del any vuyt*, sortint bastant arrodonida. S'hi distingiren els Srs. Millà, Ros, Areny y Negre. Aquest últim representà el «Benet» ab una justesa admirable. Advertim al senyor Millà que si estudiés més, tenint en compte ses qualitats, podria fer quelcom. Després representaren *El Sant del amo* ab una execució molt fluixeta.

El dia 16 posaren *La festa del barri*. Els senyors Samsó, Gonzalez, Nicolau y Ramon ho feren bé; el senyor Bacà molt malament.

—Centre Moral Instructiu.—El dia 15 posaren en escena *Lo contramestre* (suprimint les dames). Sobressortiren notablement els senyors Llansana A. y R. En Banquells y Ro-

vira E. molt bé en sos respectius papers. En Pardinas en el «Sisó», desencaxat per complert. Creyem que aquest jove no hauria de passar dels galans joves y encara. Secundaren els senyors Masip, Garrigo, Santaló y Canet.

Per fi de festa el Sr. Llansana A. recità magistralment, el monòlech *Mantias*.

SANT GERVASI.—Centre Autonomista Català.—El dia 9 representaren el drama en tres actes, original den Pere Boquet *Com les olives*, quina interpretació anà molt ajustada lluhint-se els senyors Boquet P. y E., Srtes. Rita, Serra J., Rita y Oliveres, secundats per els senyors Bartrina y Martí.

—La vetllada donada a n'aquet local dissapte passat mereix els més distingits elogis. La part musical-literaria anà a càrrech de les Stes. Gavalda, Costa, y Srs. Fargues, Puiggal. Se donaren a coneixe ballets populars, essent rebuts ab forses aplaudiment.

—El dia 16 representaren la magnífica comedia en dos actes, *Comedia d'amor* den Crehuert, en quina producció feren les delícies del públich les senyores Lorán, Vilaplana y Nogeret, Stas. Rita y Sala y senyors Vilaplana (germans). La enhorabona y avant.

SANT MARTÍ.—Centre de Propietaris del Guinardó.—El divendres, comensament de la festa major de la barriada, se posà en escena per la companyia que dirigeix en A. Buxens el popular drama den Pitarra *Lo ferrer de tall* y el divertit sainet den Lluís Millà *Lo llit del Capità*. En la primera sobressortí especialment el senyor Buxens seguint bonament secundat per les senyorettes Morera, Gandia y altres quins noms sentim no recordar y per part dels senyors Marcet, Lleal, y demés individus de la companyia. En el sainet despenyat per la Sta. Gandia, Srs. Lleal y Torres, la encertada execució els hi valgué forses aplaudiments com també en el drama n'hi resonaren al final de tots los actes y en algunes de ses més interessants escenes.

El dia 16 a la tarde, ab un escullit y variat programa el chor infantil que dirigeix En F. X. Pons hi donà un concert. Totes y cada una de les composicions executades els hi valgueren verdaderas ovacions.

El piano, confiat al germà del director se portà també magníficament.

—F. R. El Pueblo.—La sempre aplaudida tragedia en tres actes *La boja* den Guimerà, posà en escena la companyia d'aficionats de la societat dirigida per en J. S. Comabella, el dissapte dia 15.

Devem comensar per reconeixe que's obra superior a les seves facultats d'aficionats casi principiants, y aixis mateix ho deurien haver reconegut ells.

Ara bé, no dubtem, que en lo successiu procuran escullir obres que s'adaptin millor als mèrits de tan estudiós quadro dramàtic.

Las Carolines fou la comedia escullida per fi de festa y en ella hi desempenyaren lluit paper la Sta. Valero y els Srs. Marco, Ros, Pujol y Pasanau. La concurrència premià sa tasca ab aplaudiments al final de tot els actes.

—Ateneu de Sant Lluís.—El quadro còmic-dramàtic d'atencionals del mateix, posà en escena dissapte passat la aplaudida comedia *En Joan de la calma*. Els senyors Juncà, Melich, Sors, Torné, Puig, Julio, Picós, Mas, Obradors, Guiu, Peris y altres que hi prengueren part, proporcionaren una bella estona a les nombroses famílies allí aplegades.

Acabà la festa ab *L'anunci*, sàinet que sempre farà riure forsa en aqueixa societat.

Dels nostres Corresponsals

OLOT.—La companyia que tan bé dirigeixen els senyors Casals y Viñas, la nit del 13 posà en escena en el teatre principal, la comedia *L'endemà de bodes*, que fou molt aplaudida pel públic, el qui també recompensà ab aplaudiments el bonich treball de les senyores Parreño y Vallbé igual que els senyors Casals, Sirvent, Salas, Cazorla (J.), Peris y Roca.

Per segona número, el senyor Viñas, ens donà a conèixer la seva creació de *L'escudellomètre* d'en Rusiñol en el que hi estigué felicíssim obtinguent una verdadera ovació. Y per final ens serviren *Mala partida* den Godó que resultà molt entretinguda pel públic, distingintshi la Srta. Cazorla y els senyors Vehil, Vives y Salas.

El dia 15, com era fora d'abono, el senyor Casals volgué provar un cop de teles y'l logrà omplint el teatre fins a haber de tancar la taquilla, prò de gent la major part dels pobles veïns que aprofitaren els dos dies de festa. L'obra escullida fou *Mal pare!* que agradà molt a la gent de fora y que l'aplaudí rabiosament. A pesar de l'obra y del públic, treballaren be les senyores Parreño y Villalba, la senyoreta Cazorla y els senyors Casals, Viñas, Vehil, Salas, Cazorla y Roca.

Per últim posaren *Castor y Polux* que entretingué de debò al públic.

El dia 16 ab un bon plé posaren l'arreglo a la escena catalana fet, per l'actor Viñas, *La mort civil*, dirigit ab molt bon acert pel mateix autor y actor, qui obtingué una verdadera ovació per son treball; ovació ben merescuda perquè feu un «Florenci» de cos y ànima. El secundaren com saben ferho, la Sra. Parreño y Sta. Vallbé, la que tingué moments molts felissos y els Srs. Casals, Vehil, Salas, Vives y Roca. El Sr. Salas molt rebé en el paper d'«Abat».

Després d'aquesta obra y dirigit pel senyor Sirvent posaren el sàinet d'en Capella, *La planxadora*, ben treballat per tots els que hi prengueren part.

CALAF.—Centre Catòlic.—El dia de la Mare de Deu se posà en escena l'hermós drama den Pitarra *Lo ferrer de tall* arreglat (!) pera'l teatre catòlic. Tots en general varen fer lo que varen poder, particularment els senyors Pau Altamira y Lluís Sala, que treballen ab amor y no'ls manquen pas condicions forsa aprofitables pera l'escena. El públic correcte, pro un xiquet indignat pel comportament d'alguns individus de la colonia estiuenca que, se passaren l'estona xerrant insubstancialment.

SANT VICENTS DELS HORTS.—«Centre C. P.» —Dissapte prop passat festa de la Assumpció, en el teatre de aquest Centre, se representaren el drama *Els moneders falsos* y la pessa *L'últim ingles*. L'execució fou bastant correcta.

CANET DE MAR.—En el Teatre principal de aquesta vila, el dissapte prop passat, la companyia de aficionats «Bloch dramàtic Canetench», posà en escena el drama de D. Angel Guimerà *Sol solet...* y la comedia en un acte, *Tot ha anat bé jes un noy!*

Tots els actors desempenyaren sos respectius paper ab molta naturalitat, mereixent calurosos aplausos, les senyores Casases y D.ª Antonia Baró, del Teatre Romea, qui feu una verdadera creació del paper de Munda.

El públic que omplenava el local, aplaudí freneticament en tots els actes.

ESPARREGUERA. — Després, d'una llarga temporada d'ensopiment teatral, per fi el dia 15 se posà en el Teatre d'aquesta població el drama den Guimerà: *En polvor* y per pessa: *Un bateig a cops de puny*. El drama fou molt ben presentat y resultà d'hermós conjunt. El senyor Lloret, director de la companyia y la senyora Consuelo Roura se distingiren notablement.

Llàstima que aquesta darrera'ns deixa pera anar a treballar al «Novetats» de Barcelona.

BERGA.—Teatre Quévedo.—La companyia que baix la direcció dels senyors Espinosa y Navarro actua en aqueix teatre, va representar dissapte un drama castellà que no va pas deixar satisfet a ningú y la seva interpretació tampoch resultà gens. La pessa *Un dimoni temptador*, complagué.

El diumenge la companyia estigué més afortunada posant en escena el drama *L'hereu escampa*, que resultà forsa arrodonit y fou del agrado de tothom.

El senyor Marinell-lo feu un don Pasqual acabauíssim; els senyors Espinosa y Banyeras molt justos en el Jayo y Julià respectivament; el senyor Navarro podia fer quelcom més en el Guillem, el senyor Shems fent el Jaume y la senyoreta Martí ab la Gloria se portaren be; en Casafont un xich insegur y desencaixat; el senyor Iranzo molt fluixet, els demés compliren.

En la pessa *El marit de la viudeta* estigué superior el senyor Navarro y el secundaren

bé les senyores Vendrell y Ferrer y el senyor Valenti.

Ab aquestos dos dies poden haverse con-
vensut de les ventatjes que per tots conceptes
els reportaria fer sempre català.

Van ab aquest nombre, (REPARTIM als
nostres lectors y CORRESPONEN als nos-
tres subscriptors) els segons plechs, (16 y
8 pàgines respectivament) de les obres

Els pobres menestrals

y

L'Assumpció de Hannele Mattern.

✽

Les persones que vulguin enquader-
nades

La campana submergida

y

Les ales de cera

poden, presentar en aquesta administra-
ció (Passatge de Mercader, 10, interior),
o en el kiosco «Franco Español», Ram-
bla de les Flors, davant de ca'n Cuadros,
tots els folletins y cobertes en bon estat
y abonant 15 cèntims, per cada una
de les obres, se'ls entregaran els exem-
plars enquadernats degudament.

✽

BIBLIOTECA DE TOTS COLORS.—
¡Por! comedia en un acte, per Felix Du-
quesnel, adaptació de Narcís Sicans y Sal-
vadó. Preu 50 cèntims.

El mestres contistes. Volum primer;
(Ivan Tourgenieff, Hégésippe Moreau, Eça
de Queiroz). Preu una pesseta.

Cor delator, monòlech, adaptació cata-
lana de una obra de Edgar Poe, feta per
A. Albert Torrelles. Preu 25 cèntims.

Aquestes tres obres, que s'han posat en
venda, les donarem als nostres favoreixe-
dors a **30, 50 y 15 cèntims** respecti-
vament, sempre que les comprin directa-

ment en la nostre administració, o en el
kiosco «Franco Español», Rambla de las
Flors, davant de ca'n Cuadros, y presentin,
per justificar el seu caràcter de favoreixe-
dors d'aquesta empresa, qualsevol dels vo-
lums publicats en la *Biblioteca De Tots
Colors*.

✽

A primera pàgina trobaran els nostres
lectors la reproducció del cartell que, per
anunciar DE TOTS COLORS, ens ha conju-
minat en Junceda.

Com se veu, es cosa delicada y que val
la pena de ser penjada per les parets, ja
que a més de fer lluhir els establiments,
recrearà la vista de la parroquia.

El cartell DE TOTS COLORS es tirat en
colors, com se comprén, y honra'l nom del
dibuixant que se l'ha empescat y el nom de
la casa Murtra que s'ha cuidat de la con-
fecció dels clíxés que'ns han servit pel
tiratge de semblant pessa de fruició ar-
tística y propaganda editorial.

Y ara que, tots plegats, ja'ns hem alabat
prou, un prech als nostres amichs y corres-
ponsals: els demanem que procurin fer lluhir
forsa el nostre cartell a fi y efecte de
que tothom s'enteri de que, per 15 cèntims
setmanals, pot adquirir-se una revista capas-
sa, per sí sola, d'omplir de volums, interesan-
tíssims y molt ben presentats, totes les bi-
blioteques de Catalunya.

Si algú desitja, donchs, fernes propa-
ganda, pot passar per aquesta redacció a
recullir el cartell.

✽

Han parlat els diaris aquets dies de que
a Provensa aixecarán un monument a n'en
Mistral. El vell poeta de testa nevada re-
cullirà aixís en vida els fruyts de la gloria
que ja de jove atanyí. Ell y el nostre Ver-
daguer son els dos poetes èpics que donà
el segle XIX; abdós han revifat la llengua de
sa terra, abdós han omplert llurs cants su-
perbs de misterioses flayres y clarors re-
gionals.

Molt bé que'l creador d'aquell «Andreu»
y aquella «Mireya», quins ignocents amors
han conmogut als homes, d'un cap a l'altre
del mon; que'l cantaire del sol y del cel blau
y dels erms sorralis deserts per ahont el
mestral galopa, tinga un monument en una
vila de la seva Provensa. Ho mereix el

poeta que en el passat segle sabé fer plorar als homes per la seva «Mireya», la pàgeseta d'ànima de foch tan malhaurada en sos amors nascuts a l'ombra dels morerars! ¡Alabat sia aquest monument que a Provença aixecaràn a n'en Mistral!

Mes ¡oh dissort!... ¿Per què al escriure aquestes ratlles la nostra ploma frisa per posar al costat del nom d'aquell gran mestre el nom d'un altre? ¿Per què al temps que aquell monument s'aixeca voldria poderne fer erigir un altre?

Mistral y Verdaguer, Verdaguer y Mistral. ¿No son abdós igualment grans?

Però hi ha més: Catalunya se desperta, creix y s'agreganta; ¿deixará, donchs, que una petita vila de Provença l'ensenyi a venerar als grans homes? ¡A veure si aquí, ab aquest exemple, despertarem!

Després de la traducció catalana de *Bohemios*, ens han sortit els del «Teatre del Triumfo» ab un arranjament de *El país de l'olla*. *Bohemios* va ser un gran fracàs y *El país de l'olla*, per més «èxit del dia» que l cantin els cartells, no passa de ser una insignificancia tant faltada d'enginy com sobrada de carrincloneria.

Aconsellem als empressaris del «Teatre del Triumfo» que girin ràpidament de camí si volen que la premsa seriosa se posi al seu costat. L'estrena de *Flor tardana* y l'anunci d'altres produccions, literaries y cultes, feyen esperaransar millors fruyts del nou teatre.

El dissabte, dia 15, se celebraren els Jochs florals de Badalona organitzats per l'associació «Gent Nova» que resultaren brillantíssims.

Obtingué la Flor natural nostre amic y col·laborador el jove poeta Joaquim Folch y Torres, qui nomená Reyna de la Festa a l'hermosa senyoreta Orsina Baget.

El altres premis foren guanyats per el mateix Joaquim Folch y Torres, en Vicens Solé y en P. Prat Gaballí, també amichs y col·laboradors nostres, y per els senyors J. Pous y Pagés, J. Calzada, J. Ruscalleda, J. Thous y Maroto, etc., etc.

A tots nostra més coral enhorabona.

Pêle-Mêle

D'ANNUNZIO Y ELS GOSSOS.— El gran poeta y excèntric Gabriel d'Annunzio té una veritable passió per els gossos.

Potser sigui per aquesta rahó que ell es odia per els socialistes italians. Aquets l'acusen de gastar, per els vuyt gossos, una suma anual de 25,000 franchs, o sigui un mitg de més 3,000 per bestia.

Y ja es sapigut que, en aquestes condicions, molts homes s'acontentarien de de ser gossos!

MOLIÈRE EN SOLFA.— Ja fa temps que a París va promoures una violenta discussió entre un cèlebre compositor y un escriptor ilustre, car abdós pretenien adaptar musicalment *Tartuffe*. *Le menteur* y *Les Fourberies de Scapin*.

Ara com ara res pot dirse de com acabarà la discussió y de si's posarà gayre aviat, a l'Opera Còmica, l'adaptació musical de *Le menteur* y *Les Fourberies*. Sois se sab, actualment, que Ricart Strauss, el famós autor de *Salomé*, està acabant una comedia lírica treta de *Tartuffe*.

MOLTS SON ELS CRIDATS, PIÉRO...—Ja fa algun temps que els diaris anglesos venen ocupantse sovint de la terrible crisi que domina la professió del artista dramàtic, y de les miseres y pertorbacions que ella porta com a conseqüència.

Ara acaba de produirse una prova evident de les afirmacions periodístiques; l'altre dia, un carrer de Londres, Waterloo Ro d, era literalment curulla de centenars d'actrius de totes etats; tot, perquè un agent teatral, que vivia en aquell carrer, anunciá que's necessitava UNA actriu pera una companyia que actuava a provincia. Era una colocació modestíssima, mal pagada.

Y varen presentarse VUYT CENTES actrius!!!

LITERATURA SENSACIONAL

Nova publicació catalana (única en el seu estil) que consta de **16 grans pàgines de lectura selecta y emocionant**, ab una magnífica portada tirada a dues tintes y que's ven, en tots els kioscos a

10 ets.

Nombre 1. Publica **EL CRIM D'HAMSTEAD** y comensa **LES ULLERES D'OR**. —
 Nombre 2. Acaba **LES ULLERES D'OR** y comensa **EL CAMPIÓ DE FOOT-BALL**. —
 Nombre 3. Acaba **EL CAMPIÓ DE FOOT-BALL** y comensa **LA MORT DE SIR EUSTAQUI BRACKENSTALL**. — Nombre 4. Acaba **LA MORT DE SIR EUSTAQUI BRACKENSTALL** y comensa **EL SECRET D'ESTAT**. — Nombre 5. Continúa **EL SECRET D'ESTAT**.

El nombre 6 de

LITERATURA SENSACIONAL

que **HA SORTIT AVUY**, acaba

EL SECRET D'ESTAT,

publica sencera

L'Aventura dels Cinch Pinyols de Taronja

y comensa

Les Oques de Nadal

LITERATURA SENSACIONAL

será ab el temps, una magnífica colecció de tot lo més notable que s'ha produhit en aquest genre, pels més eminents escriptors, nacionals y estrangers.